

udvariasan visszatolt egy bankjegyet, hogy az már sok is. A gróf örült, hogy megelőzték, de azért korholóan csóválta a fejét. A két fiatalabb huszár hirtelen elcsöndesült, oldalt fordult buzgón, mintha a tánc kötné le minden figyelmüket, aztán mikor már minden ki volt fizetve, vékony és csinos bőrtárcáikat előráncigálták s az asztalt paskolták velük, hogy fizetni, itt is fizetni! A főpincér mosolygott és szabadkozva hátrált, hogy már minden ki van egyenlítve.

— Ejnye, Miklóskám, ez mégse való, orozva, a hátunk mögött . . .
S a csinos és vékony tárcák visszakerültek a zsebekbe.

Miklós felállt és néhány lépést tett a táncolók felé. Aztán megállt sápadtan, szétvetett lábakkal. Nézte, hogy mint hajladozik az asszony. Egyik karból a másikba, egészen szorosan, s keble belesurlódik annak a kákabélűnek az atillájába. És rá se néz. Hányavetin forgatja a fejét, a nyakával is táncol, beleszépül, belepirosodik . . . Megőrült ez a Dódi? Gondolta, odalép, csöndes-szeliden megszorítja a kezét és azt mondja: elég volt, kedvesem. De már ő is tele volt daccal és nem tudta tenni. Bőszítette a leltárügy is, amit Tamás gróf tált fel az előbb. Ahol csak tehetnék, megkárosítanák ezt a két árvát, de az Istenüket, abból ugyan nem esznek, amíg ő a férj, addig nem, legalább is. Hát, Dódi kis szívem, szölongatta az asszonyt magában, gyere velem haza, gyere szépen, van nekünk otthonunk, ahol én vagyok a szerető gazdád, te vagy egyetlen édes kis párom, nem nekünk való ez a rogyásig-mulatozás, cudar emberek ezek itt valamennyien. De csak magában mondogatta, mert a dac és haragos dohogás túlzajongta ezeket a hangokat s egyre sötétebbé váltan sodorta, tépkedte sűrű bajuszának szálait.

(Vége következik.)

Szítnyai Zoltán.

RÉGI INTERIEUR.

*A kis szobában árva lámpa ég.
Az éjjel ott künn rejtelmes, sötét,
Anyám foltozza kis ruháimat.
A két fiúcska alszik édesen,
Az álmuk nem zavarja semmitem,
Az óra lassan éjfelet mutat.*

*Aludtam kissé. Félébren vagyok
És álmodom, hogy immár nagy vagyok
(Kis voltomért mi végtelen vigasz!)
A lámpa árnya lassan imbolyog,
Fejembe' száz tündéri kép forog,
Melyekből semmitem lesz majd igaz . . .*

Magay Bertá.